

dbá o své zdravíčko a je velmi choulostivý. A tak dal tento pokyn: „Prosím vás, první do studny spadne pan Hlinomaz, na něj pak Matuška a poslední tam spadne pan Effa!“ Samozřejmě, že to dopadlo úplně jinak. Když došlo k natáčení a Květa

Fialová vystřelila z kotlu ukrytého ve fotoaparátu, Hlinomaz, který to chtěl zahrát co nejlépe, srazil toho Effu jako prvního. Effa spadl, za ním hned letěl Hlinomaz, a teprve poslední Waldemar Matuška. Režisér okamžitě zavelel: „Stop!“ a my všichni jen čekali, co se bude dít dál. Usměvavý Matuška vylezl jako první. Asi dvacet chlapů vytáhlo ven Hlinomaze. A jako poslední se vyškřábal Karlík Effů. Jeho nosánek, který mívá trochu profil doleva, byl najednou doprava, z pravé dírky mu trošičku tekla krev, takže když vylezl z té studny ven, začal ihned hledat nějakou oběť – kdo to způsobil, který lump! Najednou uviděl Jiřího Brdečku s Oldřichem Lipským. Vztekle k nim přišel, nenávisťně se na ně podíval a pravit: „Vy nejste režiséři! Vy jste amatéři!“

Vrátím-li se ve vzpomínání do padesátých a šedesátých let minulého století, musím dodat, že jsem Karla Effu vnímal ta-

ké jako příjemného zpěváka. Skvěle nazpíval na desky píseň Sázejte si lotynku ze hry Lumpacivagabundus, kterou uvádělo karlínské divadlo. Zvláštní půvab měl také šanson Smutný host, který napsali Wiliam Bukový a Ludvík Aškenazy a při kterém Effu doprovázela skupina Jiřího Maláška. Začátkem šedesátých let pak vyšel singl s písní Pět strun.

V osmdesátých letech vyšla Karlu Effovi knížka veselých i vážných vzpomínek s názvem Ve znamení náhody, která obohatila tehdejší melantrišskou edici Humor do kapsy. Autor měl opravdu na co vzpomínat. Jenom filmů, ve kterých se objevil, bylo celkem sto šest! Na divadelních prknech měl možnost zahrát si po boku Vlasty Buriana, Ol-

dřicha Nového, Jana Wericha a mnoha dalších legendárních herců a komiků.

Osobně jsem se s Karlem Effou poznal až v roce 1987. Tehdy jsem si také zaznamenal řadu jeho úsměvných příhod a jednou z nich své vyprávění o Karlu Effovi zakončím.

Jeden z prvních filmů, ve kterých Effa hrál, se jmenoval Uloupená hranice a natáčel se poněvíc v exteriérech. „Když jsem měl volno, odešel jsem od štábu fil-

◀ **Karel Effa** dobře a rád zpíval, zejména tramské písničky při kytaře.

mařů a lehl si kdesi do trávy, abych se učil svou roli. Učil jsem se především své závěrečné umírání a opakoval jsem si poslední věty role závodčího, které končily slovy: „Efendi, já už tu knížku nedočtu.“ Nedaleko byla hájovna, ze které vyšla hajná a pozorovala mě, jak tam stále dokola »umírám«. Pak zavolala manžela: „Táto, táto, pojď sem, tady se někdo zbláznil!“ Hajný přišel a po-

vidá: „Co to tady vyvádíte, mladý?“ – „Ale, zkouším si umírání, my tady filmujeme, víte?“ – „Smrt vám neuteče, na to hajný, pojďte radši na kafe a dolky!“ Když pak došlo k natáčení záběru, v němž Karel Effa umíral v náručí Rudolfa Deyla ml., měla mu z úst vytrysknout krev. „Kameramanovi Rothovi se však nelíbil ani kečup, ani limonáda, a tak nakonec zavelel: „Ksaku, doneste mu griotku!“ – nu, a já pak umíral jedna báseň!“ Ondřej Suchý

Tvář snílka předvedl ve filmu **Florenc 13,30**. Objektem jeho snění byla Jiřina Bohdalová.

Jednoho z proradných rádců si Effa (vpravo) zahrál v pohádce **Pyšná princezna**.